

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 888/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маријана Ступар адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство финансија – Управа царина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради поништаја одлука и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1032/20 од 10.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1032/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 784/19 од 23.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште одлука дисциплинске комисије органа Царинске службе Савезне управе царина .../... број ...-/... од 15.12.1995. године, којом је изречена дисциплинска мера престанка радног односа и одлука другостепене дисциплинске комисије при Савезној Влади СРЈ бр. 26/96 ДПЖ од 26.04.1996. године, којом је одбијена његова жалба на одлуку дисциплинске комисије органа Царинске службе Савезне управе царина .../... број ...-/... од 15.12.1995. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе на исплату накнаде штете због изгубљене зараде за период од 15.12.1995. године до 31.05.2009. године, са законском затезном каматом почев од дана доспелости па све до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату посебне накнаде као сатисфакције због незаконитог престанка радног односа у износу од 474.352,20 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да надокнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 190.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1032/20 од 10.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда

Првог основног суда у Београду П1 784/19 од 23.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју тужилац указује ревизијом, није законски разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку, јер другостепени суд није погрешно применио, нити је пропустио да примени неку одредбу процесног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Савезној управи царина, као ... у Царинарници ... – Царинска испостава ..., привремено распоређен на радно место ... у Царинској испостави ... . На иницијативу управника Царинарнице ... од 10.06.1993. године, директор Савезне управе царина је 14.06.1994. године поднео предлог за покретање дисциплинског поступка против тужиоца због повреда радне дужности из члана 60. став 1. тачке 1. и 13. Закона о царинској служби. Одлуком дисциплинске комисије од 15.12.1995. године тужилац и други запослени, ББ, оглашени су одговорним за једну тежу повреду радне дужности из члана 60. став 1. тачка 13. Закона о царинској служби – примање мита у вези са задацима и пословима, учињену у периоду од августа до октобра 1992. године, тако што су заједно са запосленим ВВ у више наврата од два лица примили укупан износ од 34.000 ДЕМ који су међусобно поделили да би за 70 комби возила са робом оверили увозне царинске пријаве у којима је фиктивно приказано да је роба у транзиту и на тај начин омогућили тим лицима да избегну плаћање царинских и пореских обавеза за робу продату у Југославији, односно неутврђеног дана крајем августа или почетком септембра 1992. године у два наврата, у размаку од неколико дана, пропустили да изврше обавезну контролу робе – цигарета, које су се налазиле у камиону са регистарским ознакама ... и контролу документације која је робу пратила, а за узврат од власника камиона узели прво 4.000 марака, а затим и 8.000 марака које су такође међусобно поделили. Истом одлуком тужилац и запослени ББ оглашени су одговорним и за једну тежу повреду радне дужности из члана 60. став 1. тачка 1. наведеног Закона – злоупотребу службеног положаја, учињену 09.09.1992. године, тако што су од једног лица узели по један пар мушких ципела. Одлуком другостепене дисциплинске комисије при Савезној Влади од 26.09.1996. године одбијене су жалбе тужиоца и запосленог ББ и потврђена одлука првостепене дисциплинске комисије од 15.12.1995. године. Пресудом Окружног суда у Приштини К 97/95 од 10.01.1997. године, тужилац, ББ и ВВ оглашени су кривим за једно продужено кривично дело примања мита из члана 179. став 1. КЗ СРЈ извршено у периоду август – октобар 1992. године, тако што су од ГГ у више наврата примили

износ од 7.500 ДЕМ који су међусобно поделили да би за ... комби возила са робом оверили улазне царинске пријаве у којима је роба фиткивно приказана да је у транзиту, а од ДД. из ... у два маха узели укупно 12.000 ДЕМ које су поделили да не би извршили обавезну контролу робе (цигарета) чији је увоз забрањен и контролу докумената за робу, те на тај начин омогућили прелаз два камиона са робом преко државне границе, као и кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 174. став 1. КЗ СРЈ извршено 09.09.1992. године, тако што су од ЂЂ узели по један пар мушких ципела. Овом пресудом су свим окривљеним изречене затворске казне. Пресудом Врховног суда Србије Кж 763/97 од 17.03.1997. године преиначена је пресуда Окружног суда у Приштини К 97/95 од 10.01.1997. године у погледу правне квалификације кривичног дела и изречене казне – тужиоцу је казна затвора од 3 године и 3 месеца смањена на затворску казну у трајању од 2 године и 6 месеци. Тужилац никада није позван на издржавање изречене казне.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Према Закону о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе („Службени лист СФРЈ“ број 23/78...35/91 и „Службени лист СРЈ“ број 1/92...50/93) било је прописано да се тежом повредом радне дужности у смислу тог Закона нарочито сматрају неизвршење или несавесно и немарно вршење поверених задатака и послова, као и злоупотреба или прекорачење овлашћења (члан 367. став 2. тачке 1. и 2), као и да се за тежу повреду радне дужности може изрећи и мера престанка радног односа (члан 368. став 1. тачка 5. и члан 368. став 6).

Одредбом члана 60. Закона о царинској служби („Службени лист СФРЈ“ број 56/80 и 49/87) било је прописано да се тежом повредом радне дужности сматра злоупотреба положаја или прекорачење службеног овлашћења (тачка 1), као и примање мита, односно поклона или остваривање других користи у вези са задацима и пословима радника или службе, или послуга или омогућавање послуге новцем и другим стварима од вредности (тачка 13).

У конкретном случају, тужилац је као ... у периоду од августа до октобра 1992. године извршио теже повреде радне дужности из наведеног члана 60. Закона о царинској служби, радњама које истовремено представљају обележја бића кривичног дела примања мита из члана 179. став 1. КЗ СРЈ, за која је оглашен кривим и осуђен на казну затвора. Учињена тежа повреда радне дужности је у дисциплинском поступку правилно санкционисана изрицањем мере престанка радног односа, предвиђене чланом 368. став 1. тачка 5. у вези става 6. Закона о основама система државне управе и о савезном извршном већу и савезним органима управе, односно чланом 7. став 1. тачка 5. у вези става 5. Правилника о дисциплинској одговорности радника у Савезној управи царина.

Тужиоцу је радни однос престао због учињене теже повреде радне дужности из члана 60. тачка 1. и 13. Закона о царинској служби, а не због теже повреде радне дужности предвиђене тачком 22. истог члана. Због тога су без утицаја наводи тужиоца да у односу на њега не постоји осуђујућа пресуда снабдевена клаузулом

правноснажности. Иначе, ови наводи су и неосновани јер је о жалбама учесника кривичног поступка одлучено пресудом Врховног суда Србије Кж 763/97 од 17.03.1997. године.

По оцени Врховног касационог суда, наводи ревизије којима тужилац истиче да је дисциплински поступак покренут од неовлашћеног лица и да није спроведен претходни поступак, не могу утицати на правилност побијане пресуде.

Ови наводи истицани су и у тужиочевој жалби и били су предмет оцене од стране другостепеног суда. Овлашћење директора Савезне управе царина да поднесе предлог за утврђивање дисциплинске одговорности радника због теже повреде радне дужности произилази из члана 371. став 1. Закона о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе, али и члана 23. Правилника о дисциплинској одговорности радника тужене. Дисциплински поступак служи утврђивању дисциплинске одговорности и постојања повреде радне дужности. Тужиоцу је достављен предлог за покретање дисциплинског поступка и он је у присуству изабраног браниоца, пред дисциплинском комисијом, дао изјаву. Против тужиоца је због истих радњи био покренут и кривични поступак. Тужиоцу није онемогућено да се у дисциплинском поступку брани од онога што му је било стављено на терет. У том поступку утврђено је да је учинио тежу повреду радне дужности са обележјима кривичног дела, што је накнадно и потврђено осуђујућом кривичном пресудом. У таквој ситуацији, када је утврђено да је радња повреде радне дужности учињена и да је тужилац крив за њену повреду, правилност изречене дисциплинске мере не може се основано оспоравати изостанком претходног поступка, у којем се од запосленог узима изјава, коју је он иначе дао у поступку пред дисциплинском комисијом.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић